

Οι πειρατεί

Λουδοβίκου Μπουσενάρ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ. — Ένα χαμίν το Παρισιά, τετραπέρατο και διαβολέμινο, ο Φρικέτος, γυρίζει τον κόσμο, ζητώντας τύχη. Σε μία ερημιά της Αυστραλίας συναντάει με τον τρομερό ληστή Σμιθ και παίζει μαζί του

μπέ — έτσι για να δοκιμάσουν τις δυνάμεις των. Ο Σμιθ, σωστός Ηρακλής, σωστός Γολιάθ, την παταίνει από το χαμίν άσχημα. Δέχεται βροχή γρόνων και σωριάζεται κάτω μοιλοπόθιμος, αλλά και ένδοξοισαμένιος με τον μικρό εκείνο διάβολο. Την ίδια στιγμή όμως προβάλλουν άξαφνα μερικά άστρωναμικά, που καταλήτουν τον ληστή, και τα πράγματα άρχίζουν να γίνονται σοδαρά... Ο Σμιθ συλλαμβάνεται και καθορμάει να δραπέτευση άμέσως. Τότε οι άστρωναμικοί, άπείλεσαν, συλλαμβάνουν τον Φρικέτο. Τη νύχτα όμως, ενώ κοιμούνται στο έσος, ο Φρικέτος καθορμάει να δραπέτευσθαι κι' αυτός, παίρνοντας ένα από τα έλαγα τους. "Έπειτ' από πολλές περιπέτειες, φτάνει σ' ένα καταυλισμό χρυσωρύχων και τους βρίσκει έτοιμους να λυντάρουν έναν άνθρωπο, που τον κατηγορούν για κλέφτη. Ο Φρικέτος τον σώζει, χάρις και στην έπιέθειαι του ληστή Σμιθ, που φτάνει στο μεταξύ. Άλλά πώς ο Φρικέτος βρέθηκε μόνος στην Αυστραλία; Δεν ήταν μόνος. Έχε και τέσσερες άλλους συντρόφους, μέλη μιάς έξωφρενικής επιστολής, που χάρισαν σ' ένα ναυάγιο, από το όποιο ο Φρικέτος καθορμάει να σωθή.

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

Ο δόκτωρ Λαιπεριέρ, με το μακρύ κι' αδύνατο κορμί, σκαρφόλανε χωρίς νινάγματα και θύμιζε άμυδρά μιά τεραστία άρχη, που γλυστράει κατά μήκος του ίσθιου της.

Οι Ιθαγενείς, που η διαδοχικώς αυτές έμφανίσεις τους είχαν ξαφνίσει, μόλις είδαν το δόκτορα, δέν άφησαν στο Φρικέτο τον καιρό που χρειαζόταν για ν' άγκαλιασθή τον παλιό του φίλο. Κυριευμένοι από ένα τρώμο γεμάτο σεασμό, ρίχτηκαν μπροστά στα πόδια του κι' άρχισαν να ξεραφονίζουν στη γλώσσα τους διάφορες φράσεις, ανάμεσα στις όποιες ξεχώριζε το όνομα Νίρρο-Μπά. Ο Φρικέτος καταλάθευε άκρες-μέσες άπ' τ'ά λόγια των Ιθαγενών και δάγκωνε με γέλιλο του μεχρίς αίματος για να μη σκάσει στα γέλια.

— Έσύ είσαι λοιπόν ο Νίρρο-Μπά; Άδελφέ μου; Έλεγε ο ένας Ιθαγενής.

— Έρχεσαι άπ' τον άλλο κόσμο, ο Νίρρο-Μπά; έλεγε ο άλλος. Θα κυνηγήσει πάλι καγκουράω μαζί μας;

— Ένε ο Νίρρο-Μπά, ο πεθαμμένος με άδελφός.

— Ο Νίρρο-Μπά, που άναστήθηκε με τη μορφή του λευκού αυτού ανθρώπου.

Μιά γυναίκα που κουβαλούσε ένα σάκκο πολύ βαρύ, άπ' τον όποιο έβγαινε μιά φοβερή μυρωδιά, πλησίασε με τη σειρά της και διέσχισε τις σειρές των μαυρών, οι όποιοι παραμέριζαν στο πέρασμά του.

Έξέτασε με άγωνία το δόκτορα άπ' το κεφάλι ως τα πόδια κι' έπειτα, Ικανοποιημένη άπ' την εξέτασί της, ύψωσε τ'ά χέρια της προς τον ουρανό και φώναξε:

— Ένε ο Νίρρο-Μπά!... Ο αύτ'υρος μου...

"Έπειτα τρία-τέσσερα κουτσούβελα που βρωμιολογούσαν άπ' την άκαθαροσία, πλησίασαν το δόκτορα, ό όποιος, παρ' όλο το μασογειάζικο κέφι του τ'ά είχε γάσει, κι' άδισιαν να ξεφωνίζον διαπεραστικά:

— Ένε ο Νίρρο-Μπά, ο πατέρας μας.

Ο δόκτωρ Λαιπεριέρ, άνάμεσα σ' όλες αυτές τις φωνές και τ'ά γόδια και φιληύιατα που του έδιναν οι Ιθαγενείς, δέν ήξερε πειά ν'ά κάνει.

— Έλα, Φοικέτο, παιδί μου, πές μου τί σημαίνουν όλ' αυτά; ρώτησε.

— Άπλούστατα, άγαπητέ μου δόκτωρ, άπάντησε γελώντας ο νέος, σημαίνουν ότι ξεαναβρήκατε την οικογένειά σας.

— Την οικογένειά μου; Έκανε κατάπληκτος ο δόκτωρ.

— Ασφαλώς. Αυτή εδώ ή λαμπρή κυρία που κουβαλάει μέσα στο σάκκο της ένα ανθρώπινο λείψανο, στέμμένο, του όποιο χωρίς άλλο θα σ'άς γτύπησε ή μυρωδιά...

— Αυτό το τέρας; Διέκοψε ο δόκτωρ.

— Ένε ή αύτ'υρος σας, άγαπητέ μου δόκτωρ, άπάντησε ο Φρικέτος. Κουβαλάει το λείψανο του σώματος που είχατε όταν κατοικούσατε στον πλανήτη μας με τ' όνομα Νίρρο-Μπά. Κι' αυτή εδώ τ' άραπίσπουλα είναι τ'α παιδιά που άποκτήσατε μαζί της;

— Έλα, Φρικέτο! Άφησε τις άνοησίες. Καθώς ξέρεις, είμαι γεροντοπαλλήλαρος κι' όποτε σκέφτομαι ποτέ να παντρευτώ.

— Το γεγονός είναι, κύριε δόκτωρ, πώς δέν πρέπει να παραπονηστέ... Η αύτ'υρος σας είναι πολύ άφραϊά τον διέκοψε, γελώντας ο Πιέρ λέ Γκάλ.

Και συγχρόνως ο γενναίος θαλασσιώης έλλάξε μιά έγκάρδια γεγραψία με το Φρικέτο. "Έπειτα έπρόσθεσε:

— Έλα, μικρέ μου, άρεκτα κουθεντιάσαμε. Άς αφήσουμε το δόκτορα με την οικογένειά του κι' έλα να βοηθήσουμε τον κ. Άντρέ, ό όποιος έβρισκε κάτω για να σκαρφάσθαι κι' αυτός.

Κι' ενώ ο άγαθός δόκτωρ, κατάπληκτος άπ' τις εκδηλώσεις των Ιθαγενών για το όποικείμενό του, προσπαθούσε του κάκου να ξεφύγη άπ' τις διασχίσεις του που γινότουσαν δλοένα και πιό διαγυκτικές, ο Πιέρ λέ Γκάλ, ο Φρικέτος κι' ο Μαξεστέ ξεαναγύρισαν στην άκρη του βράχου.

Ο Άντρέ, με την καρμινίτα του περασμένη στον ώμο του, με το σάκκο του στη ράχη, έβασε πρώτα την άλλόκτη βάρκα στην κάτω άκρη του σχοινιού που κρεμόταν άπ' το βράχο. Άρπαξε κατόπιν δυνατά το σχοινί με το ένα χέρι και, με το άλλο, φάνηκε να στριφογυρίζει ένα μικρό χάλκινο δισκο, που τον έβλεπαν να λάμπη μέσα στη βάρκα.

Ένα σφύριγμα διαπεραστικό άκούστηκε τότε κι' έπειτα ή βάρκα άρχισε να χάνη τον όγκο της, να μικραίνει και να μαζεύεται, ως ότου γίνηκε ένα μονοκόμματο ίσιο κομμάτι και χάθηκε μέσα στα κύματα.

Κατόπιν, ό κ. Άντρέ, χωρίς να ένδιαφερθή περισσότερο γι' αυτή, σκαρφάωσε μ' εύκηνισία σκιούρου κι' έπεσε στην άγκαλιά του Φρικέτου, ό όποιος στεκόταν ακόμα κατάπληκτος με όσα είχε δθ.

— Έ, λοιπόν, άγαπητό μου χαμίν, έχασες σήμερα τη μιλιά σου; ρώτησε ο Άντρέ, βλέποντας ότι ο νέος στεκόταν άφωνος.

— Μά την πίστι μου, άγαπητέ μου δόκτωρ, ή άνέλπιστη ευτυχία που σ'άς ξεαναβρήκαω και τους τέσσερες, χωρίς να έχετε πάθει τίποτε, μου έκοψε τη μιλιά.

"Έπειτα, δέν μπορώ να εξηγήσω γιατί βουλιόεταε αυτή την τόσο όμορφη βάρκα σας, στη στιγμή που μπορούσατε να τη χρειαστούμε, και έπειγόντως μάλιστα.

Ο κ. Άντρέ χαμογέλασε και του άπάντησε:

— Ηούχασε. Η βάρκα μας βρίσκειτα ακόμα στην άκρη του σχοινιού κι' έλπίζω ότι σε λίγο θα μπορούσε να επιδείξει έπάνω σ' αυτή τις Ικανότητές σου ως κομηλάτου.

"Έ, μάστορο Πιέρ, κι' έσύ, Μαξεστέ, τραβάτε;

Το σχοινί τραθηήχτηκε γρήγορα, άπάνω από τ'ά μπούτσες των δυό φίλων κι' ένα πράγμα άκαθόριστο, παρουσιάστηκε στην άκρη του.

— Αυτή λοιπόν είναι ή βάρκα σας; ρώτησε ο Φοικέτος νομίζοντας πως όνειρεύετα έθνη.

— Βεβαίότατα... Ένε μιά άπληη βάρκα από καουτσούκι, ή όποια μπορεί να σηκώση βάρος δυό χιλιάδων κιλών. Όταν τη φου-

— Νίρρο - Μπά Ι... Νίρρο - Μπά Ι...

ΤΩΝ ΧΡΥΣΩΝ ΚΑΜΠΥΝ

σκώσουμε μ' αυτό το μικρό φουσέρ, που ο Μαζεστέ έχει στο σάκκο του κι' ή όποια όταν είνε ξεφούσκωτος, πιάνει όσο τόπο πιάνει και μιά ναυτική αίσρα.

—Μά αυτό είν' έξοχο, ύπεροχο, θαυμάσιο! φώναξε ο Φρικέτος, ένθουσιασμένος.

—Σωστά τὸ λές, άγαπητό μου παιδί...

Μά τί διάβολο συμβαίνει εκεί πέρα;... Βλέπω τὸ δόκτορα νά χειρονομῆ καί νά προσπαθῆ νά ξεφύγῃ ἀπό τὰ χέρια τῶν ἰθαγενῶν... Μά τί θέλουν ἀπ' αὐτόν; Τί συμβαίνει;

—Συμβαίνει, ἀπλοῦστατα, ἀπάντησε ὁ Φρικέτος, ὅτι ὁ δόκτωρ ποὺ εἶνε γνωστότατος στή Μασσαλία καί σέ πολλά ἄλλα μέρη μέ τὸ ὄνομα Λαμπριέρ, εἶνε ἐπίσης γνωστός κι' ἐδῶ, ἂν καί δέν πάτησε ἄλλη φορά τὸ πόδι του σ' αὐτὰ τὰ μέρη.

—Ἐξηγήσου!

—Τὸ πράγμα εἶνε πολὺ ἀπλό. Ὁ δόκτωρ ὀνομάζεται ἐδῶ Νίρρο-Μπά καί ξαναγυρίζει ἀπὸ τὸν ἄλλο κόσμο γιὰ νά παραγορηθῆ τῆ χήρα του καί νά μεγαλώσῃ τὰ παιδιά σου. Ἔτσι, τουλάχιστον φανταστήκαμε οἱ ἰθαγενεῖς, βλέποντάς τον νά μοιᾶζῃ τὸν ὄμι μὲ κάποιο ὀμφυλὸ τους ποὺ εἶχε πεθάνει.

Ἄντρέ, ποὺ ἤξερε καλά τὰ ἥθη τῶν Ἀυστραλιανῶν, χαμογέλασε μὲ τὴ σειρά του, χωρὶς ν' ἀνησυχῆ μὲ τὸ ἀσημαντὸ ἐπισηδίο, ἀπ' τὸ ὅποιο ἐξ ἄλλου ὁ δόκτωρ δέν εἶχε νά φοβηθῆ τίποτε.

Κατόπιν ἀπασχολήθηκε μ' ἐξαρετική φροντίδα στὸ δίπλωμα καὶ στὸ τίγλιμα τοῦ καουτσούκ, τὸ ὅσο, ἀφοῦ προηγουμένως ἦταν μιά γερὴ βάρκα, ἰκανὴ νά σηκώσῃ φορτίο πλὴν τῶν δύο τόνων, δέν παρουσίαζε τώρα, παρὰ ἕναν ἀσήμαντο ὄγκο σχετικὰ πρὸς τίς διαστάσεις του.

Ὁ Φρικέτος, θαυματομένος, τραγῶταν ἀπὸ ἐπιθυμία νά ρωτήσῃ τὸ φίλο του γιὰ τὴν πρόλευση τοῦ θαυμαστοῦ αὐτοῦ πλοίου, αἰροῦ καί νά τὸν ρωτήσῃ ἀκόμα, ἔπειτ' ἀπὸ ποιά σειρά περιπετειῶν εἶχε γλυτώσει αὐτὸς κι' οἱ φίλοι του εἶχαν σωθῆ ἀπὸ τὸ ναυάγιο.

Ἄντρέ ἔτοιμαζόταν νά τὸν ἰκανοποιῆ μὲ λίγα λόγια, ὅταν ἕνα καινούργιο καὶ συγκινητικὸ ἐπισηδίο τὸν ἔκανε ν' ἀναβάλῃ τὴ διήγησί του.

Ὁ Πιέρ λέ Γκάλ εἶχε πλησιάσει τοὺς ἰθαγενεῖς, οἱ ὁποῖοι περιστοιχίζαν τὸν δόκτορα καί χειρονομοῦσαν. Ἐἶπε τότε τὸν λευκὸ ὄγκο Καμποῦν ἀνάμεσά τους κι' ἀμέσως ἔκανε μιά κίνησι ἐκπλήξεως.

—Κεραυνοί! ψιθύρισε στὸ Φρικέτο, ὁ ὅποιος τὸν εἶχε ἀκολου-

θήσει. Μιλοῦν ἐδῶ γιὰ βρυκόλακες... Ἐ, λοιπόν, σὲ βεβαίωω πὸς βλέπω ἕναν βρυκόλακα σ' αὐτὸ τὸν μισόγριο λευκῶν...

—Τί θέλεις νά πῆς;

—Θέλω νά πῶ ὅτι, παρ' ὅλα τὰ ἀπαίσιμα γένεα του καί τὰ μακρὰ μαλλιά, αὐτὸ τὸ παλληκάρι μοῦ θυμίζει στὰ χαρακτηριστικὰ του τὴ φτωγὴ καί πολυαγαπημένη μου Ὑδώνη, τὴν πεθαμμένη μου ἀδελφή...

—Μά δέν ξέρεις λιόν;... τὸν διέκοψε ὁ Φρικέτος. Ἀλλ' ἔθελαι, δέν πρόφτασα νά σοῦ τὸ πῶ ἀκόμα... Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος ποὺ τὰ χαρακτηριστικὰ του σοῦ φαίνονται γνωστά.

—Ὁ! ναί! τὸν διέκοψε ὁ Πιέρ λέ Γκάλ μὲ τὴ σειρά του. Τὰ μάτια μου ποσάπαινε!... Ἐγὼ τὸν τόσο ἀναθῶ καί γλυκὸ βλέμμα τῆς πεθαμμένης μου ἀδελφῆς...

...Ἐ, λοιπόν, μάθε ὅτι δέν εἶνε Ἀυστραλιανός. Ἐν' εἶνε ναυαγός, ποὺ τὸν περιιάξωμεν πρὸ πολλοῦ καιροῦ οἱ ἰθαγενεῖς. Ἐγινε κι' αὐτὸς ἀνεθὸν ἄγριος, μὰ ποὺ τοῖων ἐθδιονάδων, κατὰβωσσε νά τοῦ ἀποσπάσῃ μερικὰς πληροφορίες...

—Λοιπόν;

—Λοιπόν, καθὼς φαίνεται, εἶτανε μοῦτσος στὸ πλοῖο «Μπελλόνες».

Ὁ Πιέρ ἔβγαλε μιά κραυγὴ, ὁμοία μὲ μοῦγκρισμα, καί ρώτησε:

—Στὸ «Μπελλόνες»; εἶπες;

—Ναί!... Ἐκτός αὐτοῦ, ἔχει στὸ μπράτσο του στιγματισμένους δυὸ λέξεις, τὸνομά του χωρὶς ἄλλο... Φαίνονται πολὺ καθαρὰ ἀκόμα...

—Κι' αὐτὸ τὸ ὄνομα εἶνε;

—Ἦθὸν Κερμηχέλ! ἀπάντησε ὁ Φρικέτος.

Ἀμέσως ὁμως στάθηκε κατάπληκτος καί ρώτησε τὸν Πιέρ λέ Γκάλ:

—Μά τί ἔπαθες λοιπόν, φίλε μου;

Ὁ Πιέρ, γλωφῶς σάν φάντασμα, εἶχε ὀρμήσει πρὸς τὸν Καμποῦν, ὁ ὅποιος τᾶχε χαμένα. Τὸν ἄρπαξε ἀπ' τὴ μέση καί τὸν ἔτραγε κυριολεκτικῶς μὲ τὰ μάτια. Σὲ μιά στιγμή, τὸ βλέμμα του ἔπεσε στὸ στιγματισμένο του χέρι.

—Ὄνομάζεσαι Ὑθὸν; τραύλισε. Ὑθὸν Κερμηχέλ;

—Ναί!

Μαλὰρ Ντουέ! Μαλὰρ Ντουέ! (Μεγάλε Θεέ! ξεφώνησε ὁ Πιέρ λέ Γκάλ στὴ διάλεκτο τῆς Βρεταννῆς, τῆς πατρίδος του)

Μαλὰρ Ντουέ! ἐπανέλαθε κι' ὁ Καμποῦν, σάν νά τοῦ ζυπνοῦσε τὸ ἐπιφώνημα αὐτὸ μιά πολὺ μακρὴν ἀνάμνησι.

—Μά εἰς' ἐσὺ! ἐξακολούθησε ὁ Πιέρ. Τὸ παιδί τῆς ἀδελφῆς τῆς Ὑδώνης... τὸ φτωχὸ μου ἀνηψάκι...

—Χέ! Χέ! ἔκανε ὁ Καμποῦν, χωρὶς νά καταλαβαίνει.

—Δέν θυμάσαι τὴ θάλασσα μας; Τὴν παλιὰ μας Βρεταννῆ, τοὺς βράχους τοῦ Κοκκέ;

Ὁ λευκὸς ἄγριος ἔμενε ἀμίλητος.

—Ἐλα! Ἐλα! ἐξακολούθησε ὁ Πιέρ, πνιγμένος ἀπὸ τὴ συγκίνησι καί μὲ τὰ μάτια του θολωμένα ἀπὸ δάκρυα. Εἶνε ἀδύνατον νά μὴ θυμάσαι...

Ἦ Ὑδώνη, ἡ μητέρα σου...

...Μητέρα!... τραύλισε ὁ ἄγριος.

—Ναί!... Δέν θυμάσαι αὐτὸ τὸ παλὸ τραγοῦδι, μὲ τὸ ὅποιο σ' ἀποκοιμίζε, ὅταν ὁ πατέρας σου, ὁ γενιέρας πιλότος Κερμηχέλ ἀνηψοῦσε, μέσα στὸ καρυδότσουφλὸ του, τὰ κύματα τῆς μαυισμένης θάλασσας;...

Καί ὁ Πιέρ ἄρχισε νά τραγουδᾷ μὲ φωνὴ πνιγμένη ἀπὸ συγκίνησι:

Ἐπιλήτη θά πάω νά προσκινήσω
τὴν Ἄγια Ἄννα τοῦ Ἄδρον.

Ὁ Καμποῦν ἀνακίρθηκε. Προσπάθησε, σάν γιὰ νά συγκεντρώσῃ ἄλλες του τίς ἀναμνήσεις καί μὲ τὸνο μονότονο ἐξακολούθησε:

Καί στὸ βωμό τῆς θ' ἀκουστήσου
τὰ πῶ ἄμορφα... τῶν ἀγρόνων...

Ἐπείτα ἔστρασε σὲ λυγμοῦς

Ὁ Πιέρ λέ Γκάλ ἦταν τώρα ὄλο χαρά, ποὺ φανασθῆκε τὸν Ὑθὸν, ποὺ εἶχε ἐξαφανιστῆ πρὸ ἔκκαι χρόνων. Μά κι' οἱ ἄλλοι δέν ἦσαν λιγότερο χαρούμενοι.

Ὁστόσο, τοὺς ἀνησυχόσε ἡ παρουσία κοντὰ τους τοῦ ἄμερικανοῦ καποῦ Χολλινταῖ, ὁ ὁποῖος, καθὼς εἶπαμε, εἶχε ἐξαφανιστῆ μέσα στὸ σπῆλιο. Μά τὸ κακοῦ εἶδι δώδεκα ὀκτώληρες ὄρες ἐπεύνησαν ὀλοκληροτὸ ἀκρωτήριο, κάτω ἀπ' τὸ ὁποῖο κατὰ πάσαν πιθανότητα θά ἐπεκτεινόταν τὸ σπῆλιο. Πουθεὶν δέν μπόρεσαν ν' ἀνακαλύψουν τὴν εἰσοδο τοῦ μυστηριώδους αὐτοῦ καταφυγίου. Ὁστόσο, δέν ἦταν δυνατόν νά ἐγὼ ὡς εἰσοδοτὸ κυκλικὸ αὐτὸ σφιομα, ποὺ βρισκόταν στὸ κατακόρυφο τοῖχωμα τοῦ ἀκρωτηρίου, γιὰτὶ ἦ-

—Μά τί γίνεται ἐκεῖ κάτω; ρώτησε ὁ Ἄντρέ.

τον αδύνατο μ' οποιοδήποτε τρόπο να σκαρφαλώσει κανείς ως έχει πάνω.

Οι φίλοι του Φρικέτου, οι οποίοι περίμεναν ενισχύσεις, μέχρι της αφίξεώς τους, δεν μπορούσαν να δράσουν, γιατί ήσαν λίγοι και γιατί η έπιτυχία, όταν θα έφταναν ή ενισχύσεις αυτές, θα ήταν αίγουρη. Γι' αυτό επί του παρόντος περιορίστηκαν να περιμένουν.

Αποφάσισαν όμως την επομένη να κάνουν μία αναγνώριση πέρας το μέρος της λίμνης. Ο Φρικέτος μάλιστα προσεφέρθη να κατέβη με το σχοινί για να ρίξει μία ματιά στην στρογγυλή τρύπα, που ήταν επί του τοιχώματος του βράχου.

Η νύχτα πέρασε χωρίς κανένα επεισόδιο.

Η μάλλον όχι. Συνέβη κατά τη νύχτα κάτι, ασήμαντο φαινομενικώς, μά το όποιο δέν έφευγε ούτε από το Φρικέτο, ούτε τον κ. Αντρέ.

Όπως ο "Αραφί άποκοιμείται μέσα στη διαβολική φασαρία, που κάνουν τα σκυλιά του και ζυγνάει, όταν τα σκυλιά σουπαίνουν, όπως ο ναυτικός που ζυμνάει όταν ο θόρυβος του βελκός παύει εσφαιικά, έτσι κι' οι δυο Γάλλοι είχαν άποκοιμηθή, ακούγοντας το θόρυβο που έκανε το ρυάκι, το όποιο από το σπήλαιο κυλούσε στη λίμνη.

Έξαφνα όμως αυτός ο θόρυβος έπαυε κι' η σωπή που έπαυόταν άπέσπασε μονοιάζει τους δυο ήρωές μας από τον ύπνο τους.

—Κύριε Άντρέ, είπε ο Φρικέτος με σιγανή φωνή, τί διάβολο σημαίνει αυτό; Το ρυάκι δέν κυλάει πειά.

—Ναι! Τί διάβολο; Μήπως είνε κανένα ρυάκι τεχνητό, που σταματάει με κάνουλα;

—Είνε παράδοξο, έπρόσθεσε ο Φρικέτος. Δέν καταλαβαίνω τίποτε...

—Υπομονή! Έκανε ο κ. Άντρέ. Θα το δούμη αυτό άδριο.

Έπειτα από τη φιλοσοφική αυτή άπάντηση, ο Φρικέτος άποκοιμήθηκε πάλι και το πρωί ζύπνησε πρώτος.

Προχώρησε τότε, άκριβώς όπως είχε κάνει και την προηγούμενη, πάνω άπ' το χείλος της άβύσσου και τότε διεπίστωσε και με τα μάτια του αυτό που του είχαν άποκαλύψει τη νύχτα τ' αιδία του: Το ρυάκι που έβγαζε άπ' το στρογγυλό άνοιγμα του βράχου είχε έξαφανιστή!

Μά συγχρόνως μία κραυγή έκπληξως έφευγε από τα χείλη του:

—Διάβολο! φώναξε Τί συμβαίνει έδω; Το στρογγυλό άνοιγμα του βράχου είνε φραγμένο... Το έχτισαν τη νύχτα, ενώ έμεινε κοιμώμαστο... Ο διάβολος να με πάρη, άν θα μπορούσαν να ανακαλύψω το μέρος στο όποιο βρισκόταν, άν δέν φαινόντουσαν μερικές σταγόνες νερού, που κυλούν μέσ' άπ' το γχιαιμένο μέρος του βράχου.

»Είνε άληθινή ταχυδακτυλουργία!

»Καθώς φαίνεται, οι πειρατάι που μάς έκλεψαν τη Μάτζε βρίσκονται έδω κι' από στιγμή σε στιγμή θάρχησι το γλέντι.

X

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΕΣ ΣΠΙΤΙ.— ΤΟ ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟ—ΑΝΘΡΩΠΟΣΦΑΓΕΙΟ—ΟΙ ΤΑΧΤΙΚΟΙ ΞΕΝΟΙ ΤΟΥ ΑΠΟΜΕΡΟΥ ΣΠΙΤΙΟΥ.— Ο ΑΚΑΤΑΝΙΚΗΤΟΣ ΠΕΙΡΑΣΜΟΣ.— ΤΡΕΙΣ ΜΕΡΣΕΣ ΜΕΘΗΣ.— ΤΖΕΝΤΛΕΜΑΝ "Η ΤΥΧΟΔΙΚΗΤΗΣ;— ΟΠΟΥ ΟΙ ΠΕΙΡΑΤΑΙ ΕΜΦΑΝΙΖΟΝΤΑΙ, ΚΤΛ. ΚΤΛ.

Τη στιγμή που ο Φρικέτος, αντίλαμθανόμενος το εσφαικό και άπιστευτο φράξιμο της τρύπας, ήταν έτοιμος, παρ' όλο τον παρνοιαϊδή παρνοιαϊκή σκεπτικισμό του, να πιστέψη σε θαύμα, μία σκηνή άγρια στο ρεαλισμό της, διαδραματιζόταν σε τεσσάρων περίπου χιλιόμετρα άπόσταση, από την άλλη μεριά της λίμνης.

Στο μέρος αυτό, χαμένο άνεμεσα στα τεράστια δέντρα, ένα σπίτι γαμηλό παρουσιάζονταν έξαφνα μπρός στα μάτια του ταξιδιωτή ο όποιος άκολουθούσε το δώδεκτο και μοναδικό κομποπάτι που ύπηρχε εκεί.

Αυτό το σπίτι, στερεά γχιαιμένο με κορμούς κομμοιδέντρων, άνεπεεργάτους και ένοσηφονομας μεταξύ τους γερά, το άποτελούσαν δυο γτίρια πολύ γαμηλά, που τά στενά τους παράθυρα θύμιζαν περισσότερο πολεμιστές φτιαγμένες για να περνώ μέσ' άπ' αυτές ή κάνανε τάν όπλων κι' όχι ή χαρούμενες άχτινες του ήλιου.

Τά δυο γτίρια, παράλληλα, σχεδόν συμμετρικά, γωρίζονταν από μία άλλη, πλάτους πνήγτα μέτρον και περιβαλλόντουσαν γύρω άπό ένα φράχτη, καμαμένο κι' αυτόν άπό κορμούς δέντρων. Το ένα άπ' τά δυο γτίρια έβλεπε προς τη λίμνη και το άλλο έδέσποζε της πεδιάδος.

Αυτή ή κατοικία, που είχε παρνοιαστικό σκυθρωπό, πένθιμο μάλιστα, ήταν ένα πανδοχείο, στο όποιο μεταλλωργόι, βοσκοί και γουσοθήρες συναντόντουσαν σάν σε ούδέτερο έβαφος.

Άπό κάποιο περίεργο καπρίτσιο, άνεξήγητο

ως τότε, και σάν να ένδιαφερόταν ελάχιστα για την προσέλευση πελατίας, ο ίδιοκτήτης τού πανδοχείου είχε διαλέξει το άπόμερο αυτό μέρος, το άπρότιο φαινομενικά από το μέρος της λίμνης και στο όποιο έφτανε κανείς από την ξηρά με πολλούς κότους και δυσκολίες.

Πρό τεσσάρων περίπου έτών, μία έταιρεία χρυσοθηρών είχε καταστραφή, έξερευνώντας τά άγωνα σε χυσαφί έδάφη, που βρισκόντουσαν έκεί γύρω, και τότε καμιά εικοσαετία έλυκοπόι είχαν εγυυθη από τάσας κι' έκαναν άληθινή σαγήνη στα κομμοιδέντρα. Τότε άκριβώς και τά δυο γτίρια, που άποτελούσαν τάρα το πανδοχείο, ύψώθηκαν ως δια μαγείας. Έπειτα, οι έργατες έξαφανίστηκαν δυο μέρες μετά την άφίξη ένος τεράστιου κάρρου, που το έξεσαν δώδεκα βώδια. Το κάρρο προχώρησε μέσα στο φραγμένο χώρο τών χτιρίων, έμεινε έκεί εικοσιτέσσερες ώρες κι' έπειτα έφυγε για άγνωστο προορισμό.

Έπί άρκετό καιρό, αυτό το πανδοχείο, χαμένο στο βάθος της ζούγκλας, παρέμεινε ήρημο. Μόνο, που πού κανένα βασικό που πέβαινε της πείνας ή τίποτε περιπλανώμενοι μαύροι κατέφευγαν σ' αυτό. Το κάρρο όμως με τά δώδεκα βώδια έσαν παρουσιαζόταν κάθε έξη ήμνες, για μία φύγη άμέσως πάλι, άφου προηγούμενες ξεφρότανε ένα φορτίο πολύ μυστηριώδες.

Τέλος, ένα καλό πρωί, μερικοί χρυσοθήρες, άνακαλύψαν τη χρυσοφόρο περιοχή, στην όποια ο Φρικέτος είχε κάνει μία τόσο δραματική έμφάνιση. Η μοναξιά γέμισε τότε ως δια μαγείας από κίνησι και ή μυστηριώδης κατοικία, άφου στην άρχή βέχτηκε μερικές σπάνιες και διείλες έπισκέψεις, άνοιξε κατόπιν διάπλατα τίς πόρτες της και τιτλοφορήθηκε πομπώδως «Ξενοδοχείο—Έστιατόριο».

Έν τούτοις, έξακολουθούσε να έχη πάντα την πένθιμη έμφάνιση άνθρωποφαγείου Αυτό όμως ελάχιστα ένδιέφερε τους χρυσοθήρες. Το κρ-ά έκε' ήταν καλό, τά φαγητά ώραία. Ωστόσο, κανείς δέν ήξερε ούτε το όνομα του, ούτε την έξοικότητα του ιδιοκτήτου αυτού του πανδοχείου. Τόν άποκαλούσαν ύλοι «Λόρδο του Κάμπου» και καθώς αυτός άπαντούσε ευχαρίστως όταν άκούγε την πρόσκλησι αυτή που φαινόταν να τόν κολακεύη, δέν του ζητούσαν καμιά έξηγησι.

Έξ άλλου, κάθε άλλο, παρ' ά διαχυτικό και διατεθειμένος για έξηγησις ήταν ο λόρδος Ψηλός, τετράγωνος σάν άθλητής, φαινόταν τ' άνοχη και την πιο στοιχειώδη ευγένεια. Το στόμα του δέν άνοιγε, παρ'ά για ν' άρηνηθί πιστώσι στους πελάτες, τών όποιων τόσο τά στομάχια, όσο και τά πορτοφόλια ήσαν άδεια. Άν ο πελάτης έπέμεινε, ο λόρδος τόν άποστύμωνε με μία γροθιά. Άν ο πελάτης ήταν λίγο ζώρικος, τότε ο λόρδος έβγαζε άπ' την τσέπη του παντελιού του το περίετρόφο του. Ένας πυροβολισμός διέκοπτε τότε τίς συνομιλίες κι' ο φτωχός πελάτης σαρμαζόταν κάτω νεκρός. Έπειτα οι ύπνρέτες έτρεχαν, έβγαζαν το πώμα του έξω και το πετοδαν στη λίμνη.

Αυτή ή τραγική λύσις όμως συνέβαινε σπάνια. Όλοι έλλωστε είχαν μάθει πειά το λόρδο και τους τρόπους του και τόν φορόντουσαν.

Άν και ο λόρδος έθεωρείτο πλούσιος κανείς όστόσο από τους ληστές που τριγύριζαν στη ζούγκλα δέν είχε τολμήσει να τόν ληστέψη. Κι' αυτό, άφ' ενός γιατί ο νόμος του Άλνις δέν άστικνύεται κι' άφ' έτέρου γιατί είχε κρυμμένα τά γρημάτα τ'υ σε κρυψώνες σίγουρους που ούτε το πιο δυνατό λαγωνικό θα μπορούσε να τους ανακαλύψη.

Το σπίτι, έλεγαν πολλοί με σιγανή φωνή, ήταν χτισμένο έπάνω στα παλιά πηγάδια τών μεταλλίων τών χρυσοθηρών. Κι' αυτά τά πηγάδια άδηγούσαν σε άτέλειωτες όθόνες σπας, μερικές από τίς όποίες έκπεκνόντουσαν κάτω άπό τη λίμνη. Έπειδή δέ κανείς δέν ήξερε ούτε την εισόδου τους, ούτε τη δι-σπρρημίοι τους και οι πιο άπρόητοι άκόμα, ίου θά άμφοδύσαν στο ύπαιθρο δόλκηναν στο σώμα τών πλόματων της Μελοθύρας, έτρεμαν σαν παιδιά με τη σκέμη μίς καθόδου στα άνεξερεύνητα αυτά καταφύγια. Ο Ξενοδόχος έντομεταξύ, χαμογύλιος κι' άφηνε τόν κόσμο να λήη.

Έδώ δυο—τρείς μέρες τάρα, ένας άμιλος σ θ ά γ κ εν 'Ιρ-λανδών, Γερμανών και Άγγλων που άπετελείτο από καμιά εικοσαριά άτομα, έβασσε μπροστά στην κατοικία τού λόρδου.

Οι σ θ ά γ κ εν είνε μερικοαπόσπαστες εογγάτες καμεί είδους που ταξιδεύουν πεζοί άπό το πιά άκρη στην άλλη μ' ένα μπόγο (σθάγκ) στην ράχι τους. Αυτός ο μπόγος άποτελείται από μία κουβέρτα που τυλιγει διάφορα άντικείμενα χρήσιμα στην δουλειά τους.

Αυτός ο όμιλος παρουσιάζει ένα θέαμα άειοθηήτο άνθρώπων κουρελλιασθένων με χαρακτηριστικά πολύ σκληρά, σκαμμένα άπό τη κόουρα και τίς στερήσεις. Βόδίζαν σιωπηλοί, σκυθρωποί, χωρίς να δείχνουν ότι ήβελαν να μπούν στο πανδοχείο του λόρδου. (Άκολουθεί)

